

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 13 maja 2022 r.

WNP-I.4131.103.2022.RM

**Rada Miejska
w Grodzisku Mazowieckim**
ul. T. Kościuszki 32a
05 – 825 Grodzisk Mazowiecki

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 i 583)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 746/2022 Rady Miejskiej w Grodzisku Mazowieckim z 20 kwietnia 2022 r. „w sprawie ustalenia zasad i warunków sytuowania na terenie gminy Grodzisk Mazowiecki obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane”, w części dotyczącej ustaleń:

- § 3 ust. 1 pkt 3 lit. c w zakresie sformułowania: „(...) w metalu (...) w drewnie (...) w kamieniu naturalnym (...) w tynku (...)”;
- § 5 w odniesieniu do szyldów;
- § 8 ust. 3 pkt 1 w zakresie sformułowania: „(...) dla (...)”;
- § 15 ust. 2 pkt 4.

Uzasadnienie

Na sesji 20 kwietnia 2022 r. Rada Miejska w Grodzisku Mazowieckim podjęła uchwałę Nr 746/2022 „w sprawie ustalenia zasad i warunków sytuowania na terenie gminy Grodzisk Mazowiecki obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane”, zwaną w dalszej części rozstrzygnięcia także jako „uchwała krajobrazowa”.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 37a ust. 1, 2, 4, 6, 7, 9 i 10 oraz art. 37b ust. 6 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503), zwanej dalej „*ustawą o p.z.p.*”.

Zgodnie z dyspozycją art. 37a ust. 4 ustawy o p.z.p., uchwała określająca zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane jest aktem prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, iż organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, **regulację zasad i trybu ich sporządzania określa ustawa o p.z.p.**

Zasady sporządzania ww. uchwały dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest z jej sporządzeniem, a więc zawartością merytoryczną (część tekstowa, ewentualnie część graficzna), która określona została w art. 37a ustawy o p.z.p.

Z kolei tryb podjęcia takiej uchwały, określony został w art. 37b ustawy o p.z.p. i odnosi się on do kolejno podejmowanych czynności, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

Stosownie do art. 85 ustawy o samorządzie gminnym, nadzór nad działalnością gminną sprawowany jest wyłącznie na podstawie kryterium zgodności z prawem. Wymóg zgodności z prawem oznacza, że działalność samorządu oceniana jest pod kątem przestrzegania przepisów powszechnie obowiązujących, mających charakter zarówno ustrojowy, jak i materialny, czy

proceduralny. Jednoznacznie wyłączona jest możliwość opierania ingerencji nadzorczych na negatywnej ocenie celowości, gospodarności, czy rzetelności działań samorządu, a także badania ewentualnego naruszenia uprawnienia lub interesu prawnego osób trzecich. Wojewoda nie ma możliwości ingerowania w innym zakresie, niż wskazany powyżej, tj. w merytoryczne rozstrzygnięcia tych aktów, o ile nie naruszają przepisów prawa materialnego.

Zgodnie z dyspozycją art. 91 ust. 1 zd. 1 ustawy o samorządzie gminnym uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna.

W odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. **Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmieciak: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102).**

Na powyższe wskazuje również stanowisko judykatury, w tym m.in. wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym Sąd stwierdził: *„Za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło.”*

Wobec ogólnie wyznaczonych wskazanymi przepisami ram prawnych i podstaw stwierdzenia nieważności aktów organów jednostek samorządu terytorialnego, wykładnia poszczególnych pojęć użytych w treści tych przepisów dokonywana jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, przy uwzględnianiu poglądów doktryny.

Wskazana regulacja, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa), wyznacza podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały. Za nieistotne naruszenia prawa uznaje się naruszenia drobne, niedotyczące istoty zagadnienia, a zatem będą to takie naruszenia prawa jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na materialną treść uchwały. **Natomiast do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy** jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 16 września 2008 r., w sprawie sygn. akt SK 76/06 (publ. OTK-A 2008/7/121, Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1053), wydanego na tle kontroli konstytucyjnej dotyczącej art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wyjaśnił, że: *„Działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności, zgodnie z art. 171 ust. 1 Konstytucji RP. Sprawowanie nadzoru ustrojodawca powierzył Prezesowi Rady Ministrów, wojewodom i regionalnym izmom obrachunkowym (art. 171 ust. 2 Konstytucji RP). Nadzór nad działalnością samorządu sprawowany jest według kryterium legalności.”*

Z powyższego wynika, że Konstytucja RP poddaje nadzorowi całą działalność samorządu terytorialnego wyłącznie z punktu widzenia legalności. Oznacza to, że organ nadzoru może badać działalność jednostki samorządu tylko co do jej zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Organy nadzoru mogą zatem wkraczać w działalność samorządu tylko wówczas, gdy zostanie naruszone prawo, nie są zaś upoważnione do oceny celowości, rzetelności i gospodarności działań podejmowanych przez samorząd (Komentarz do Konstytucji RP, Małgorzata Masternak - Kubiak).

Zgodnie z zasadą praworządności, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej **mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa**. Zobowiązanie organu do działania w granicach prawa oznacza w szczególności, że organ władzy publicznej powinien przestrzegać wszelkich norm związanych z kompetencjami tego organu, przy czym nie chodzi tu tylko o prawo materialne i ustrojowe, lecz także o normy procesowe (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2006 r. w sprawie sygn. akt U 4/06, publ. Legalis numer 79197). Z punktu widzenia wszelkich regulacji procesowych istotne jest także, że z **zasady legalizmu wynika obowiązek rzetelnego wykonywania przez organy władzy publicznej powierzonych im zadań** (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 czerwca 2002 r., w sprawie sygn. akt P 13/01, publ. Legalis numer

54429), przy czym w wyroku tym Trybunał stwierdził również, że zasada ta oznacza, że „na ograny władzy publicznej nałożony jest obowiązek działania na podstawie oraz w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). Ich działania, podstawa i granice tych działań powinny być ściśle wyznaczone przez prawo. Niedopuszczalne jest zatem działanie bez podstawy prawnej - wykraczające poza te granice (por. np. wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., P 3/00, OTK ZU nr 5/2000, poz. 138).”.

Na wstępie należy również zaznaczyć, że celem regulacji zawartych w art. 37a ust. 1, 2 i 3 ustawy o p.z.p., było wprowadzenie do porządku prawnego rozwiązań, które powstrzymają degradację krajobrazu oraz zapewnią jego zachowanie, w szczególności poprzez wprowadzenie możliwości reglamentacji działalności polegającej na instalowaniu tablic i urządzeń reklamowych, a także regulacji odnoszących się do obiektów małej architektury oraz ogrodzeń.

Powyższe przepisy **upoważniają** radę miasta do ustalenia zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane (art. 37a ust. 1 ustawy o p.z.p.). W odniesieniu **do szyldów w uchwale takiej, określa się zasady i warunki ich sytuowania, gabaryty oraz liczbę szyldów, które mogą być umieszczone na danej nieruchomości przez podmiot prowadzący na niej działalność** (art. 37a ust. 2 ustawy o p.z.p.). W uchwale krajobrazowej można ponadto ustalić zakaz sytuowania ogrodzeń oraz tablic reklamowych i urządzeń reklamowych, przy czym powyższe zakazy nie mogą dotyczyć szyldów (art. 37a ust. 3 ustawy o p.z.p.).

Z przytoczonych powyżej przepisów wynika zatem jednoznacznie, iż przedmiotem regulacji uchwały krajobrazowej, w zakresie:

- **tablic i urządzeń reklamowych, z wyłączeniem szyldów**, są ustalenia dotyczące zasad i warunków ich sytuowania, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych z jakich mają być one wykonane, przy czym w uchwale takiej może zostać ustalony zakaz ich stosowania;
- **tablic i urządzeń reklamowych, będących szyldami, są ustalenia dotyczące zasad i warunków ich usytuowania, ich gabarytów, oraz ich liczby;**
- **obiektów małej architektury i ogrodzeń**, są ustalenia dotyczące zasad i warunków ich sytuowania, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych z jakich mają być one wykonane, przy czym w uchwale takiej może zostać ustalony zakaz ich stosowania.

Przepisy te należy także skorelować z ustawowymi definicjami, o których mowa w art. 2:

- pkt 16a ustawy o p.z.p., w którym zdefiniowano pojęcie „**reklamy**”, przez którą należy rozumieć *„upowszechnianie w jakiegokolwiek wizualnej formie informacji promującej osoby, przedsiębiorstwa, towary, usługi, przedsięwzięcia lub ruchy społeczne;”*;
- pkt 16b ustawy o p.z.p., w którym zdefiniowano pojęcie „**tablicy reklamowej**”, przez którą należy rozumieć *„przedmiot materialny przeznaczony lub służący ekspozycji reklamy wraz z jego elementami konstrukcyjnymi i zamocowaniami, o płaskiej powierzchni służącej ekspozycji reklamy, w szczególności baner reklamowy, reklamę naklejaną na okna budynków i reklamy umieszczane na rusztowaniu, ogrodzeniu lub wyposażeniu placu budowy, z wyłączeniem drobnych przedmiotów codziennego użytku wykorzystywanych zgodnie z ich przeznaczeniem;”*;
- pkt 16c ustawy o p.z.p., w którym zdefiniowano pojęcie „**urządzenia reklamowego**”, przez który należy rozumieć *„przedmiot materialny przeznaczony lub służący ekspozycji reklamy wraz z jego elementami konstrukcyjnymi i zamocowaniami, inny niż tablica reklamowa, z wyłączeniem drobnych przedmiotów codziennego użytku wykorzystywanych zgodnie z ich przeznaczeniem;”*;
- pkt 16d ustawy o p.z.p., w którym zdefiniowano pojęcie „**szyldu**”, przez który należy rozumieć *„tablicę reklamową lub urządzenie reklamowe informującą o działalności prowadzonej na nieruchomości, na której ta tablica reklamowa lub urządzenie reklamowe się znajdują;”*.

Jeśli zatem ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie do ustawy o p.z.p. legalnej definicji reklamy oraz szyldu (vide art. 2 pkt 16a i 16d), jak również tablicy i urządzenia reklamowego (vide art. 2 pkt 16b i 16c), to obowiązkiem Rady Miejskiej w Grodzisku Mazowieckim było posługiwanie się tymi definicjami w ich ścisłym (literalnym) znaczeniu pojęciowym, przy formułowaniu konkretnych ustaleń. Biorąc powyższe pod uwagę, przy dokonywaniu interpretacji poszczególnych ustaleń uchwały krajobrazowej, należy stosować treść normatywną ww. pojęć w ustawowo nadanym im znaczeniu.

Organ nadzoru ponownie wskazuje, że z przepisów art. 37a ust. 1, 2 i 3 ustawy o p.z.p. **wynika jednoznacznie, iż przedmiotem regulacji uchwały krajobrazowej, w zakresie:**

- **tablic i urządzeń reklamowych, z wyłączeniem szyldów**, są ustalenia dotyczące zasad i warunków ich sytuowania, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów

materiałów budowlanych z jakich mają być one wykonane, przy czym w uchwale takiej może zostać ustalony zakaz ich stosowania;

- **tablic i urządzeń reklamowych, będących szyldami**, są ustalenia dotyczące zasad i warunków ich usytuowania, ich gabarytów, oraz ich liczby.

Prawidłowa wykładnia przepisów art. 37a ust. 1, 2 i 3 ustawy o p.z.p. winna zatem prowadzić do wniosku, że cechą wspólną regulacji zarówno szyldów, jak i tablic i urządzeń reklamowych nie będących szyldami są ustalenia dotyczące zasad i warunków ich sytuowania oraz ich gabarytów.

Z kolei cechą rozłączną przedmiotu regulacji uchwały krajobrazowej, dla szyldów oraz tablic i urządzeń reklamowych nie będących szyldami są kwestie związane z:

- standardami jakościowymi oraz rodzajami materiałów budowlanych z jakich mogą być wykonane, których to regulacja odnosić się może jedynie do tablic i urządzeń reklamowych nie będących szyldami;
- liczbą szyldów, których to regulacja odnosić się może jedynie do szyldów.

W tym kontekście należy zauważyć, iż w ramach § 3 ust. 1 pkt 3 uchwały zdefiniowano pojęcie *formy ażurowej* przez którą, na potrzeby uchwały krajobrazowej, należy „rozumieć *tablicę reklamową lub urządzenie reklamowe, których powierzchnię ekspozycyjną tworzą płaskie lub przestrzenne litery bądź grafiki – w tym szczególnie napisy, znaki, logo, symbole: a) mieszczące się we własnym obrysie i nieposiadające tła, b) w układzie rewersowym, tj. wycięcia w płaszczyźnie lub wycięcia z bryły – kształt formy nadaje obrys wycięcia widoczny w pozostawionym elemencie, c) w układzie wklęsłym, tj. wytrawionym w metalu, wypalonym bądź wyrzeźbionym w drewnie, wyrzeźbionym w kamieniu naturalnym lub wyrytym w tynku”.*

Jednocześnie poszczególne ustalenia uchwały krajobrazowej **w zakresie szyldów** wprost odnoszą się do **formy ażurowej**, zdefiniowanej w ramach przywołanego powyżej § 3 ust. 1 pkt 3 uchwały, które wprowadza ustalenia dotyczące niektórych rodzajów materiałów budowlanych. Powyższe wynika z ustaleń zawartych w:

- § 10 ust. 2 pkt 2 uchwały, w ramach którego sformułowano ustalenia w brzmieniu: „2. W przypadku gdy w budynku prowadzona jest jedna działalność, oznaczona szyldami: (...) 2) powyżej parteru elewacji oraz powyżej elewacji dopuszcza się wyłącznie szyldy w formie ażurowej”;

- § 10 ust. 3 pkt 2 uchwały, w ramach którego sformułowano ustalenia w brzmieniu: „3. W przypadku, gdy w budynku prowadzona jest więcej niż jedna działalność, oznaczona szyldami: (...) 2) powyżej parteru elewacji oraz powyżej elewacji dopuszcza się wyłącznie szyldy w formie ażurowej;”.

Biorąc powyższe pod uwagę należy zauważyć, iż Rada Miejska w Grodzisku Mazowieckim odwołując się w definicji, o której mowa w § 3 ust. 1 pkt 3 uchwały, do: metalu, drewna, kamienia naturalnego oraz tynku, odnosi się wprost do **rodzajów materiałów budowlanych**, z których mogą być one wykonane. **Jeżeli zatem brak upoważnienia ustawowego do określenia materiałów budowlanych, z których mają być wykonane szyldy, to ta część definicji formy ażurowej, wydana została z naruszeniem upoważnienia ustawowego.**

W tym miejscu organ nadzoru wskazuje, że pojęcie *formy ażurowej* użyte zostało, w treści uchwały, **jedynie** w odniesieniu do szyldów. Tymczasem z redakcji przepisu art. 37a ust. 2 wynika, że stanowi on *lex specialis* w stosunku do unormowań zawartych w ust. 1 art. 37a ustawy o p.z.p. Powyższe oznacza, iż jedynie w przypadku tych tablic reklamowych lub urządzeń reklamowych, które informują o działalności prowadzonej na nieruchomości, na której ta tablica reklamowa lub urządzenie reklamowe się znajdują, a więc jedynie w przypadku szyldów, ustawodawca dopuścił określenie ich liczby. Ponadto **w odniesieniu do szyldów nie jest prawnie dopuszczalne określenie standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być one wykonane.**

Należy przy tym zauważyć, że regulacje dotyczące rodzajów materiałów z jakich mogą być wykonane obiekty małej architektury, tablice i urządzenia reklamowe (z wyjątkiem szyldów) oraz ogrodzenia mogą przybrać formę zarówno nakazową – a więc pozytywnie określającą (ustalającą) rodzaje materiałów budowlanych (np. tkanina, drewno, szkło), z których mają być one zbudowane, bądź też przybierać formę ograniczającą (zakazującą) użycia poszczególnych rodzajów materiałów. Skoro zaś w odniesieniu do szyldów takiej regulacji zawierać nie można, zaś zakaz ten winien być rozpatrywany w ramach wykładni *exceptiones non sunt extendendae*, to nie jest możliwe **żadne** odesłanie do **rodzajów materiałów budowlanych**, zarówno określonych w sposób bezpośredni, jak i pośredni, czy wynikający z zestawienia kilku regulacji uchwały krajobrazowej.

Zgodnie z internetowym wydaniem encyklopedii PWN przez *budowlane materiały* należy rozumieć materiały stosowane zarówno do wykonania budowli, jak też do jej naprawy, remontu, modernizacji, przez wykorzystanie ich na stałe w obiekcie (definicja dostępna pod adresem:

https://encyklopedia.pwn.pl/encyklopedia/materiał_budowlany.html). Powszechnie dostępne rozumienie pojęcia *materiałów budowlanych* jest więc bardzo szerokie.

Nie bez znaczenia dla omawianej sprawy jest również przyjęcie założenia racjonalności prawodawcy leżącego u podstaw dogmatyki prawniczej, jak i w praktyce stosowania prawa.

Założenie racjonalnego prawodawcy zakłada istnienie takiego prawodawcy, który tworzy przepisy w sposób sensowny, racjonalny i celowy, znając cały system prawny i nadając poszczególnym słowom i zwrotom zawsze takie same znaczenie, nie zamieszczając jednocześnie zbędnych sformułowań (tak też: Z. Ziemiński „*Teoria prawa*”, PWN 1978, s. 106-123, jak też postanowienie SN z 22 czerwca 1999 r., sygn. akt I KZP 19/99, OSNKW 1999/7-8/42). Zatem jeżeli u podstaw każdej wykładni przepisu prawnego tkwić winno założenie racjonalności ustawodawcy, to interpretator powinien dążyć do takiego tłumaczenia norm, które by stworzyło spójny z prakseologicznego punktu widzenia system, mając także na względzie również reguły zawarte w załączniku do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „*Zasad techniki prawodawczej*” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283).

Zgodnie z § 10 załącznika do ww. rozporządzenia „*Do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami*”. Przepis ten ustanawia jednoznaczne wymogi dotyczące języka prawnego i odnosi się do języka tekstów wszystkich aktów normatywnych, a więc nie tylko samej uchwały ale również, z uwagi na dyspozycję § 143 załącznika do rozporządzenia, również w odniesieniu do uchwały krajobrazowej będącej, na podstawie art. 37a ust. 4 ustawy o p.z.p., aktem prawa miejscowego.

Na powyższe wskazuje również szerokie stanowisko doktryny. Dla przykładu w tezie 2 komentarza do § 10 załącznika w sprawie zasad techniki prawodawczej pod red. Szafrąńskiego 2016, wyd. 2, publ. Legalis wskazano, iż: „*Przepis § 10 ZTP, dotyczący bezpośrednio projektu ustawy, wskazuje, że jednakowe pojęcia oznacza się jednakowymi określeniami, a różne pojęcia oznacza się różnymi określeniami. Kształtuje tym samym uniwersalną zasadę, że w tekście projektowanej regulacji prawnej należy nadawać identycznym pojęciom – identyczne znaczenie, różnym pojęciom zaś – różne znaczenie. Zasada ta jako dyrektywa określonego postępowania powinna być uwzględniana w pracach nad projektem każdego aktu prawa powszechnie obowiązującego, w tym nad projektem APM. Oznacza to, że projektodawca APM jest obowiązany do respektowania (poszanowania) zasady wyrażonej w komentowanym przepisie, która dotyczy stadium przygotowywania projektu aktu prawa miejscowego.*”.

Kwestia ta nie budzi także wątpliwości w stanowisku judykatury. Dla potrzeb niniejszego postępowania organ nadzoru pragnie odnieść się do orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w wyroku z 28 października 2020 r., w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2730/19, choć nieprawomocnym, odwołał się do szerokiego stanowiska w tym zakresie, które nie było przez żadną ze stron tego postępowania kwestionowane, trafnie zauważając, iż: „*Choć w większości przypadków sprzeczność z konkretnymi, szczegółowymi dyrektywami legislacyjnymi zawartymi w ZTP będzie miała zapewne charakter nieistotnego naruszenia prawa, to jednak nie można wykluczyć sytuacji, w których konkretne uchybienie zasadom techniki prawodawczej przyjdzie zakwalifikować jako naruszenie prawa istotne. **Będzie to zwłaszcza dotyczyć reguł określanych w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego mianem rudymenarnych (podstawowych) kanonów techniki prawodawczej**” (zob. np.: postanowienie TK z 27 kwietnia 2004 r., P 16/03, OTK-A 2004, nr 4, poz. 36; wyrok TK z 23 maja 2006 r., SK 51/05, OTK-A 2006, nr 5, poz. 58; wyrok TK z 16 grudnia 2009 r., Kp 5/08, OTK-A 2009, nr 11, poz. 170; wyrok TK z 3 grudnia 2015 r., K 34/15, OTK-A 2015, nr 11, poz. 185), **nakaz przestrzegania których postrzegany jest jako jeden z elementów konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji** (por. T. Zalasieński, *Zasady prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2008, s. 51). W opinii G. Wierczyńskiego, istnieją sytuacje naruszenia ZTP, które powinny być traktowane jako nieistotne naruszenie prawa, oraz przypadki, **w których wraz z naruszeniem ZTP doszło do naruszenia konstytucyjnych zasad tworzenia prawa – skutkujące wówczas stwierdzeniem nieważności aktu prawa miejscowego** (zob. G. Wierczyński, *Redagowanie i ogłaszanie aktów normatywnych. Komentarz*, Warszawa 2016, s. 32; por. też D. Dąbek, *Prawo miejscowe*, Warszawa 2015, s. 205–206).”*

Organ nadzoru wskazuje, iż w przedmiotowej sprawie należy uwzględnić zarówno przepis art. 2 Konstytucji RP regulujący zasadę demokratycznego państwa prawnego, jak i art. 7 Konstytucji RP regulujący kwestię zasady praworządności wyrażonej dobitnie, jako: „*Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.*”.

Rozważanie powyższych zasad ogólnych nie może być prawidłowo rozstrzygane bez odniesienia się do przepisów art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji RP. Otóż stosownie do wymogu art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, akty prawa miejscowego są źródłami prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Z kolei zgodnie z treścią art. 94 Konstytucji RP, akty prawa miejscowego uchwalane przez organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy

administracji rządowej, są ustanawiane na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach. Powyższe oznacza, że materia prawa miejscowego nie może wykraczać poza zakres upoważnienia ustawowego i musi być zgodna z treścią przepisów ustawy upoważniającej oraz pozostawać w zgodzie z treścią innych ustaw i przepisów wykonawczych. Materia prawa miejscowego może jedynie uzupełniać regulacje ustawowe wyłącznie w kwestiach wyraźnie wskazanych w upoważnieniu. Przekroczenie granic zakresu upoważnienia ustawowego do wydania aktu prawa miejscowego, zawsze stanowi istotne naruszenie prawa, nawet wówczas, gdy jest wynikiem błędnej wykładni przepisu upoważniającego lub dążeniem organu stanowiącego do osiągnięcia rezultatów moralnie (społecznie) uzasadnionych.

Jak słusznie i rzeczowo stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 10 grudnia 2019 r. w sprawie sygn. akt II OSK 242/18: *„Organy samorządu terytorialnego w stanowieniu aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze ich działania związane są ramami prawnymi stworzonymi przez ustawy. Akty prawa miejscowego są bowiem aktami o charakterze podustawowym uchwalanymi na podstawie upoważnień ustawowych. Tym samym nie mogą wykraczać poza jakiegokolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. Powyższe uwagi wynikają wprost z art. 94 Konstytucji, według którego, organy samorządu terytorialnego wydają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Konstytucyjna zasada praworządności wyrażona w art. 7 ustawy zasadniczej w związku z jej art. 94 wymaga zatem, aby materia regulowana danym aktem normatywnym wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Zobowiązanie organu do działania w granicach prawa oznacza w szczególności, że organ władzy publicznej powinien przestrzegać wszelkich norm związanych z kompetencjami tego organu, przy czym nie chodzi tu tylko o prawo materialne i ustrojowe, lecz także o normy procesowe (zob. wyrok TK z dnia 22 września 2006 r. w sprawie sygn. akt U 4/06, Legalis nr 79197). Z punktu widzenia wszelkich regulacji procesowych istotne jest także, że z zasady legalizmu wynika obowiązek rzetelnego wykonywania przez organy władzy publicznej powierzonych im zadań. Nie można też pominąć, wyrażonej w Preambule do Konstytucji, zasady rzetelności działania instytucji publicznych.”*

Z kolei, jak wskazano, w tezie do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 21 lutego 2018 r. w sprawie sygn. akt II OSK 1095/16, publ. Legalis Nr 1759162: *„Akt prawa*

miejscowego nie może być wydany z naruszeniem przepisów wyższego rzędu. Akty prawa miejscowego nie mogą wkraczać w materię ustawową, jak i być sprzeczne z regulacją ustawową.”.

Na konkretyzację delegacji w zakresie kompetencji do stanowienia prawa, Sąd ten zwracał również swoją uwagę w tezie do wyroku z 16 maja 2006 r. w sprawie sygn. akt I OSK 326/06, publ. Legalis Nr 275813, stwierdzając, iż: „Zgodnie zatem z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w ustawach upoważnienie do wydania aktu prawa miejscowego może przybierać dwojaki charakter: **1) ustawa reguluje sama treść danej materii, upoważniając organ wydający przepis prawa miejscowego do uregulowania samego trybu wykonania; 2) ustawa w określonym przedmiocie i w określonych granicach - upoważnia organ do samodzielnego uregulowania stosunków w ramach tego upoważnienia. Upoważnienie więc do stanowienia przepisów prawa materialnego może być generalne.”.**

W przedmiotowym przypadku zakres regulacji określa art. 37a ustawy o p.z.p., przy czym norma kompetencyjna dla szyldów, określona została w ramach dyspozycji art. 37a ust. 2, przy jednoczesnym uwzględnieniu odpowiednich regulacji zawartych w art. 37a ust. 3, 5, 6, 7 i 9 ustawy o p.z.p., zaś w odniesieniu do tablic i urządzeń reklamowych nie będących szyldami, w ramach upoważnienia zawartego w art. 37a ust. 1 również przy jednoczesnym uwzględnieniu odpowiednich regulacji zawartych w art. 37a ust. 3, 5, 6, 7 i 9 ustawy o p.z.p.

Przywołane powyżej przepisy wyznaczyły zatem merytoryczny zakres uchwały krajobrazowej. Zakres ten nie obejmuje określenia standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane szyldy.

Regulacja odnosząca się do tablic i urządzeń reklamowych będących szyldami, określona w art. 37a ust. 2 ustawy o p.z.p. jest zatem regulacją zupełną w odniesieniu do tego zagadnienia i nie można wykraczać poza jej zakres, także z uwagi na przywołane powyżej przepisy konstytucyjne, w powiązaniu z przepisami ustawy o p.z.p., które wyznaczają granice kompetencji do regulacji przedmiotowych kwestii.

Powyższe oznacza przekroczenie zakresu delegacji ustawowej w formułowaniu ustaleń odnoszących się do materiałów budowlanych.

Powyższe dotyczy również ustaleń zawartych w § 5, w związku z § 3 ust. 1 pkt 23 uchwały. Otóż w ramach regulacji zawartej w § 5 sformułowano ustalenia w brzmieniu: „**Dla wszystkich tablic reklamowych i urządzeń reklamowych na obszarze gminy Grodzisk Mazowiecki obowiązują**

wysoki standard jakościowy. Powyższa regulacja odnosi się do wszystkich tablic i urządzeń reklamowych, a więc również do szyldu, który, stosownie do definicji zawartej w art. 2 pkt 16d ustawy o p.z.p., kwalifikowany jest jako „*tablica reklamowa lub urządzenie reklamowe informujące o działalności prowadzonej na nieruchomości, na której ta tablica reklamowa lub urządzenie reklamowe się znajdują*”.

Tymczasem pomimo, iż w uchwale krajobrazowej nie jest możliwe formułowanie ustaleń dotyczących zarówno standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane szyldy, narzucony wysoki standard jakościowych definiując to pojęcie w ramach § 3 ust. 1 pkt 23 uchwały, zgodnie z którym: „*Ilekoć w Uchwale Krajobrazowej jest mowa o: (...) 23) **wysokim standardzie jakościowym** – należy przez to rozumieć: a) zachowanie ciągłości pokrycia, grubości i koloru powłoki malarskiej elementów konstrukcyjnych; b) brak ubytków, odkształceń oraz wygięć konstrukcji i materiale wykończeniowym konstrukcji; c) brak występowania rdzy na elementach metalowych, z wyłączeniem **cortenu**; d) zapewnienie odpowiedniego naciągu reklam wykonanych na materiałach miękkich, przez co rozumie się zachowanie jednej płaszczyzny powierzchni eksponującej reklamę tablic reklamowych, bez wybrzuszeń, dziur i zagięć.*”.

Organ nadzoru wskazuje, iż w powyższej regulacji oprócz określenia standardu jakościowego, odwołano się również do rodzaju materiału budowlanego tj. cortenu, a więc stali o podwyższonej odporności na warunki atmosferyczne. W tej sytuacji niezbędne jest stwierdzenie nieważności § 5 uchwały w odniesieniu do szyldów.

Do istotnego narusza prawa doszło również w ramach ustaleń zawartych w § 15 ust. 2 pkt 4 uchwały w brzmieniu: „*2. Na budynkach dopuszcza się mural reklamowy pod warunkami: (...) 4) wprowadzenia **maksymalnie jednej powierzchni ekspozycyjnej na ścianę.***”.

Powyższe uregulowanie zawarte zostało w ramach Rozdziału 4 pn. *Zasady i warunki sytuowania, gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych z jakich mogą być wykonane nośniki reklamy*, przy czym przez *nośnik reklamy*, stosownie do ustaleń § 3 ust. 1 pkt 8 uchwały, należy rozumieć *tablicę reklamową nie będącą szyldem i urządzenie reklamowe nie będące szyldem*, zaś przez *powierzchnię ekspozycyjną*, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 11 uchwały, należy „*rozumieć część tablicy reklamowej lub urządzenia reklamowego, niestanowiącą elementów konstrukcyjnych i zamocowań, przeznaczoną do ekspozycji reklamy*”.

Na mocy powyższej regulacji wprowadzono ograniczenie liczby tablic i urządzeń reklamowych nie będących szyldami dla muralu reklamowego, podczas gdy użyty w art. 37a ust. 1 ustawy o p.z.p. zwrot „*zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych*” nie obejmuje upoważnienia do określenia ich liczby.

Po raz kolejny organ nadzoru wskazuje, że powyższe wynika z porównania treści art. 37a ust. 1 z treścią art. 37a ust. 2 ustawy o p.z.p., która jednoznacznie stanowi, że w odniesieniu do szyldów określa się zasady i warunki ich sytuowania, gabaryty oraz liczbę szyldów, które mogą być umieszczone na danej nieruchomości przez podmiot prowadzący na niej działalność. Tym samym nie można w ramach tego samego artykułu pojęcia „*zasad i warunków sytuowania obiektów*” nadawać odmiennej treści w odniesieniu do obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych, a inne w odniesieniu do szyldów. Skoro ustawodawca uznał za konieczne wyraźne wyartykułowanie uprawnienia do określenia ilości szyldów uznając, że nie mieści się ono w granicach pojęcia „*zasad i warunków sytuowania*”, to niedopuszczalne jest nadanie temu pojęciu odmiennej treści w odniesieniu do obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych. Tym samym określenie liczby tablic i urządzeń reklamowych niebędących szyldami, nie mieści się w zakresie użytego przez ustawodawcę pojęcia „*zasad i warunków sytuowania*”, czy też „*gabarytu*”, stąd też brak możliwości regulacji ograniczającej liczbę murali reklamowych stanowiących tablicę reklamową lub urządzenie reklamowe, które nie są szyldem.

Uregulowanie zawarte w § 15 ust. 2 pkt 4 uchwały wykracza tym samym poza zakres regulacji uchwały krajobrazowej.

Należy także ponownie podkreślić, że uchwała określająca zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane, stanowi akt prawa miejscowego, co wynika wprost z art. 37a ust. 4 ustawy o p.z.p. Akt taki powinien zawierać w swojej **treści bezwzględnie obowiązujące normy**, takie jak nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia, a zatem nie powinien wprowadzać ustaleń nie wyrażających żadnych norm prawnych, czy też sformułowań pozostających w sprzeczności z innymi regulacjami.

Tymczasem w ramach regulacji zawartej w § 8 ust. 3 pkt 1 uchwały zawarto sformułowania w brzmieniu: „*3. Dopuszcza się stosowanie powierzchni ekspozycyjnej, umożliwiającej bieżącą zmianę informacji wizualnej na wyświetlaczu: 1) szyldów w formie wolnostojącej o wysokości całkowitej do 12 m usytuowanych na nieruchomościach, na których znajdują się stacje paliw dla*”.

W tym miejscu organ nadzoru wskazuje, że w ramach powyższej regulacji dotyczącej szyldów realizowanych w formie wolnostojącej na stacjach benzynowych zamieszczono przyimek „*dla*” bez określenia żadnego: celu, przeznaczenia, kierunku czy adresata.

Zgodnie z internetowym wydaniem Słownika Języka Polskiego PWN dostępnego pod adresem: <https://sjp.pwn.pl/sjp/dla;2452513.html>, przyimek „*dla*” to „1. «*przyimek komunikujący o przeznaczeniu obiektu (...)*» 2. «*przyimek komunikujący cel czynności (...)*» 3. «*przyimek wyznaczający obiekt odniesienia komunikowanego sądu, najczęściej osobę, z punktu widzenia której sąd ten jest wydawany (...)*» 4. «*przyimek wprowadzający przyczynę jakichś działań (...)*»”.

Należy przy tym także zauważyć, że Rada Miejska w Grodzisku Mazowieckim korzystając z przysługujących jej kompetencji stanowiących, jest zobowiązana do posługiwania się wyłącznie językiem polskim, co wynika wprost z art. 4 pkt 2 ustawy z 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2021 r., poz. 672). Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ww. ustawy ochrona języka polskiego polega w szczególności na dbaniu o poprawne używanie języka i doskonaleniu sprawności językowej jego użytkowników oraz na stwarzaniu warunków do właściwego rozwoju języka jako narzędzia międzyludzkiej komunikacji, przy czym do ochrony języka polskiego są obowiązane wszystkie organy władzy publicznej oraz instytucje i organizacje uczestniczące w życiu publicznym. Tym samym organ stanowiący musi mieć na względzie, że wydawany akt prawa miejscowego jest aktem kierowanym do szerokiego kręgu adresatów, dla których jego postanowienia powinny być zrozumiałe, niebudzące żadnych wątpliwości interpretacyjnych.

Dokonując wykładni znaczenia ustaleń § 8 ust. 3 pkt 1 uchwały wskazać należy, iż pomocna jest tu wykładnia językowa lub językowo - logiczna, która w swej istocie polega na ustalaniu **znaczenia i zakresu wyrażeń zawartych w tekście prawnym biorąc pod uwagę język**, w którym zostały one sformułowane, reguły znaczeniowe i konstrukcyjne języka prawnego i naturalnego (polskiego), a także stosując się do reguł logicznego myślenia oraz specyficznych reguł logiki prawniczej. Ponieważ wykładnia ta opiera się na analizie bezpośrednio słów i zdań zawartych w konkretnym przepisie prawnym jest ona zawsze dokonywana jako pierwsza przed np. wykładnią systemową i funkcjonalną, przy których bierze się pod uwagę cel przepisu, a także np. jego umiejscowienie w akcie prawnym.

Stosownie do reguł określonych w Zasadach Techniki Prawodawczej wyrażonych w ramach załącznika do ww. rozporządzenia w:

- § 6 w związku z § 143, przepisy uchwały redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy;
- § 7 w związku z § 143, zdania w uchwale redaguje się zgodnie z powszechnie przyjętymi regułami składni języka polskiego, unikając zdań wielokrotnie złożonych;
- § 8 ust. 1 w związku z § 143, w uchwale należy posługiwać się poprawnymi wyrażeniami językowymi (określeniami) w ich podstawowym i powszechnie przyjętym znaczeniu;
- § 11 w związku z § 143, w uchwale nie zamieszcza się wypowiedzi, które nie służą wyrażaniu norm prawnych, a w szczególności apeli, postulatów, zaleceń, upomnień oraz uzasadnień formułowanych norm.

W tym przypadku brak jakiegokolwiek możliwości odkodowania intencji prawodawcy, stąd konieczność stwierdzenia nieważności § 8 ust. 3 pkt 1 uchwały, w zakresie sformułowania: „(...) dla (...)”.

Biorąc pod uwagę wszystkie ww. okoliczności, organ nadzoru wskazuje, że w odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy.

W kontekście powyższych rozważań wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie doszło do podjęcia uchwały wprost naruszającej w sposób istotny zasady sporządzania uchwały, określone w art. 37b ust. 1 i 2, w związku z art. 2 pkt 16a, pkt 16b, pkt 16c i pkt 16d ustawy o p.z.p., w odniesieniu do opisanych szczegółowo w uzasadnieniu ustaleń, w tym także w zakresie wykroczenia poza zakres upoważnienia zawartego w ww. przepisach. Powyższym działaniem naruszono również art. 94 Konstytucji RP, w myśl którego organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie.

Należy zauważyć, iż organy samorządu terytorialnego w stanowieniu aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze ich działania związane są ramami prawnymi stworzonymi przez ustawy. Akty prawa miejscowego są bowiem aktami o charakterze podustawowym uchwalanymi

na podstawie stosownych upoważnień ustawowych. Tym samym nie mogą wykroczać poza jakiegokolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach hierarchicznie wyższych (tak też w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 grudnia 2019 r. w sprawie sygn. akt II OSK 242/18).

W kontekście liczby oraz charakteru naruszeń, organ nadzoru wskazuje, że przepis kompetencyjny wskazany w art. 37a ustawy o p.z.p. obliguje do zawarcia regulacji o pełnym charakterze. Biorąc powyższe pod uwagę należy zauważyć, iż wskazane w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym istotne naruszenia zasad sporządzania uchwały dotyczą szeregu zapisów uchwały, zawartych w różnych jednostkach redakcyjnych, a tym samym odnoszą się do różnych regulacji. Jednakże stwierdzenie ich nieważności w części, nie oznacza, że pozostałe z nich nie będą mogły pełnić funkcji regulacji w zakresie zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń. Powyższe wskazuje, iż zarzuty dotyczące istotnego naruszenia merytorycznych treści zawartych w uchwale krajobrazowej, wskazują na konieczność stwierdzenia nieważności jedynie części uchwały, w związku z istotnym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Stwierdzając nieważność uchwały w części, organ nadzoru brał również pod uwagę istotność regulacji w tym zakresie, a także fakt, iż **za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym.**

Istotność powyższych naruszeń należy również kwalifikować przez pryzmat rozwiązań w nim przyjętych. Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieściśłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu. **Tymczasem ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym mają istotny wpływ na kwestie związane z podjętą uchwałą krajobrazową, która byłaby inna gdyby nie doszło do stwierdzonych naruszeń.**

Wziąwszy wszystkie okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr 746/2022 Rady Miejskiej w Grodzisku Mazowieckim z 20 kwietnia 2022 r. *„w sprawie ustalenia zasad i warunków sytuowania na terenie gminy Grodzisk Mazowiecki obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów*

jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane”, w zakresie ustaleń, o którym mowa w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

*Konstanty Radziwiłł
Wojewoda Mazowiecki*

/podpisano bezpiecznym podpisem elektronicznym
weryfikowanym ważnym kwalifikowanym certyfikatem/